

De gældende Love giver ikke Statsmagten nogen Magt til at nedskrive Stamaktiekapitalen. Bankloven af 4. Oktober 1919 § 16 bestemmer ganske vist, at en Banks Kapital ved en Rekonstruktion skal nedskrives til det Beløb, der virkelig er til Stede, men Nedskrivning kan kun gennemføres af det paagældende Aktieselskab selv ved behørig Generalforsamlingsbeslutning.

Da Præferenceaktionærerne indtil videre udgør Bankens Generalforsamling, kan man rejse det Spørgsmaal, om Præferenceaktionærerne ved Generalforsamlingsbeslutning kan vedtage en Nedskrivning af Stamaktiekapitalen. — f. Eks. i Forbindelse med en tilsvarende Nedskrivning af Præferenceaktiekapitalen.

Dette anser vi for udelukket.

Det ved Rekonstruktionen i 1922 etablerede Forhold maa nærmest karakteriseres som en Overenskomst mellem Præferenceaktionærerne og de gamle Aktionærers Forsamling om disses Rettigheder som Aktionærer, og en saadan Overenskomst kan ikke ændres eensidigt af Præferenceaktionærerne. Den ny Kapital blev tilbudt Banken paa de i Statuttillæget angivne Vilkaar, og dette Tilbud modtog Banken (jfr. § 1 i Beg.) ved Generalforsamlingsbeslutningen af 6. Oktober 1922.

Det er den naturlige Forstaaelse af Tillæget, at det vil give de gamle Aktionærer som en særlig Aktionærgruppe den deri nævnte Stilling som en Ret, der ikke kan tages fra dem; og det bliver særlig klart, netop fordi Statuttillæget indtil videre afskærer dem fra Stemmeret paa Generalforsamlingen, jfr. ogsaa § 4, 3. Stk. i det Generalforsamlingsreglement, som er udstedt i Henhold til Statuttillægets § 5, 2. Stk. Herved er meget stærkt understreget Delingen af Bankens Aktionærer i 2 Grupper med forskellige Særrettigheder, og uden udtrykkelig eller stiltiende Aftale kan den ene Gruppes Særrettigheder ikke antages at være underkastede den Selskabsvilje, som udtrykkes paa en Plenarforsamling, hvor kun den anden Gruppe er stemmeberettiget.

Den ovenfor omtalte Bestemmelse i Banklovens § 16 giver ikke Hjemmel til at se bort fra Kravet om Stamaktionærernes Samtykke. Den paalægger overhovedet ikke Aktionærerne nogen Forpligtelse til at stemme for en Nedskrivning, idet det er Aktionærernes egen Sag at afgøre, om de ønsker Rekonstruktionen gennemført. Dersom de foretrækker en Likvidation, rammes de ikke af Banklovens Regel.

Man kan heller ikke se bort fra Kravet om Stamaktionærernes Tilslutning med den Begrundelse, at det vilde være ren Chikane fra deres Side at modsætte sig en Rekonstruktion. Denne Betragtning kan umulig begrunde en Forpligtelse for dem til at afstaa deres Rettigheder udelukkende i andres Interesse eller af ideel Interesse.

Da Stamaktionærernes Rettigheder er tilsikret deres Gruppe ved Overenskomst, kan de heller ikke beskæres ved Beslutning af en Generalforsamling, hvortil saavel Præferenceaktionærer som almindelige Aktionærer har Adgang med Stemmeret.

En Nedskrivning af de gamle Aktier — og hvad der maa ligestilles dermed: en Ophævelse af Retten til Opskrivning ifølge Statuttillægets § 3 (hvilken Ret kun er at betragte som en Begrænsning i den ved Rekonstruktionen foretagne Nedskrivning) — maa derimod kunne vedtages, naar Beslutningen tiltrædes af en særlig Generalforsamling af de gamle Aktionærer.

Det kan ikke antages, at en senere Nedskrivning skal være absolut udelukket. Da Statutterne ingen Regel giver, maa Nedskrivning kunne ske paa sædvanlig Maade blot med de Ændringer, der følger af den Overenskomst, som ved Rekonstruktionen i Oktober 1922 blev indgaaet mellem de to Grupper af Aktionærer.

Statuttillæget maa nu vel antages at tillægge de gamle Aktionærer Stillingen som Aktionærer for 10 pCt. (eventuelt stigende til 70 pCt.) som en Ret, der ikke kan berøves dem uden deres Samtykke. Men det kan ikke antages at være en Særret for hver enkelt